

sker ved det forelagte Lovforslag, er i Virkeligheden kun, at en Række Sædvaner og fornuftudviklede Regler nu ligesom bliver kodificerede og søges lovfæstede.

Jeg skal et Øjeblik dvæle ved Stats-tilsynet, saaledes som det tænkes udøvet gennem Ansættelse af en Bankinspektør. Lad mig først fremdrage et lille Punkt i denne Sag, nemlig Bankinspektørens pekuniære Stilling. Jeg kan ikke se, at der ikke skulde kunne være Stillingen, som en Bankinspektør kunde beklæde ved Siden af, uden at det paa nogen Maade kunde influere paa hans objektive Bedømmelse af Bankers Virksomhed. Han kunde f. Eks. tænkes at være Direktør i Statens Livforsikringsanstalt; det kunde paa ingen Maade genere. Men i det Øjeblik man virkelig vil gennemføre den drakoniske Regel, at han ikke maa beskæftige sig med andet — og i og for sig taltaler det mig, at man giver en Mand en vis Bestilling og siger, at han skal ofre sig just for den —, saa maa man ogsaa deraf drage Konsekvensen, nemlig at give ham en tilstrækkelig høj Løn, og da vil 10,000 Kr. sikkert vise sig at være for lidt, naar vi skal have en egnet Mand. Nu siger den ærede sidste Taler (Rørdam) med megen Ret, at under vore smaa og beskedne Forhold er 10,000 Kr. ingenlunde en ringe Gage selv for en Mand, som har en betydelig Stilling, og jeg vil endogsaa gaa saa vidt at sige, at jeg ikke kan se nogen fornuftig Grund til, at Mænd, der har særlig Indsigt i Penge- og Bankvæsen, skal lønnes 3 til 4 Gange saa højt som Mennesker, der har Indsigt i andre menneskelige Sysler, som maaske har nok saa stor Betydning. Store udmærkede Læger, der spreder Vel-signelse og lindrer Menneskers Lidelser i stort Omfang, har ofte Møje og Mas med at tjene 10,000 Kr., og maalt med en rent samfundsmæssig Maalestok ved jeg ikke, hvorfor en Bankdirektør eller Bankinspektør skal være et saa ophøjet Væsen, at hans Gerning skal lønnes saa meget højere end f. Eks. en Læges, som jeg nu nævnede — jeg kunde ogsaa nævne Kunstneren, Digteren; hvis Tanker maaske sætter hele Samfundet i Bevægelse, eller som skaber store, uanede Skønheder. Men det er ikke det, det kommer an paa. Det kommer an paa noget rent faktisk, nemlig at nu er det en Gang saa, at disse Mennesker er blevet vant til at lønnes særdeles højt, at Samfundet nu en Gang er kommet ind paa at betale denne særegne Virksomhed overordentlig dyrt, og skal saa Staten konkurrere med den private Virksomhed — og det maa den jo gøre, idet den skal finde en

Mand, der har bankmæssig Kendskab i den Forstand af Ordet, der her er Tale om —, maa den sørge for, at der kan bydes vedkommende en saadan Løn, at den faar en første Klasses Mand. Og en Grund er der i hvert Fald dertil; det er nødvendigt for paa effektiv Maade at skabe den Uafhængighed, som jeg først og fremmest ønsker vedkommende skal have, og den eneste virkelige effektive Maade at skabe Uafhængighed paa er den, at give en Mand en jeg vil nærmest sige fyrstelig Lønning, en Lønning, som gør ham ganske uafhængig og hæver ham over økonomiske Fristelser af en hvilken som helst Art. Det er det Princip, man følger i England for Dommernes Vedkommende, og jeg tror, det er et godt Princip.

Hvad der er langt væsentligere, er dog dette, at det forekommer mig, at man ikke har været heldig i Landstinget med at bestemme Bankinspektørens Stilling. I den Henseende forekommer det oprindelige Forslag mig at være bedre. I det oprindelige Forslag stod der om Bankinspektørens Virksomhed, at „Regnskabet bliver, saa snart det er revideret, at indsende til Bankinspektøren, der paaser, at det er i Overensstemmelse med nærværende Lovs Forskrifter; det paahviler derhos, hvor Forholdene paakræve det, Inspektøren at skaffe sig nøjere Kundskab om Bankselskabernes Statusopgørelse, og i fornødent Fald selv eller ved sin Medhjælp at anstille Undersøgelser paa Stedet, under hvilke vedkommende Selskab da er pligtigt at meddele enhver Oplysning, som forlanges angaaende Bankens Forhold”. Og om selve hans Hovedvirksomhed staar der disse klare og korte Ord: „Statens Tilsyn med samtlige Bankselskaber udøves af en Bankinspektør”. Naar vi derimod ser, hvad der er blevet af Forslaget i Landstinget, viser det sig, at man for det første i § 8 meget betydeligt har indskrænket Bankinspektørens Virksomhed. I det oprindelige Forslag gøres det ligefrem til en Pligt for Bankinspektøren at skaffe sig nøjere Kundskab om Bankernes Status og Regnskab, i Landstingets Forslag staar der: „Naar særlige Omstændigheder efter hans Skøn kræver det, og Ministeriet for Handel og Søfart har godkendt hans Paa-visning heraf, er han berettiget til at foretage Undersøgelse af en Banks Forhold”. Men det værste er efter min Mening, at man har indført en ganske ny Bestemmelse i Landstinget, idet man i Slutningen af § 2 i Modsetning til den klare, klassiske Simpelt, som fandtes i Regeringens Forslag, nu har tilføjet: „Bankinspektørens Tilsyn